

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΒΙ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΝΘΟΠΩΛΙΔΟΣ

— Νά... πάρτε αυτό έδω το μπουκετάκι. Βιολέττες, μ' ένα κλω-νο μινόζας στη μέση. Πώς είπατε ;... άκριβό ; !... Πάρτε, τελο-σπάντων, τούτο δώ, δυο δεκάρες μόνον. "Αν πάτε στα άνθοπωλεία των βουλεβάρτων θά σάς ζητήσουν πέντε και δέκα δραχμές για ένα μπουκέτο που δέν μπορεί να παραβληθί με τα δικά μου. Δέν είν'ή έποχή τους, βλέπετε. Βρισκόμαστε στην καρδιά του Φλεβάρη...

"Η πελάτις, μιά μικρή μοδιστρούλα, κομψή, με μικρό καπέλλάκι και χρυολίνο άνοιξε τό τσαντάκι της και έβγαλε λίγα χρήματα. "Η φλυαρία της άνθοπωλίδος, της κυρά—'Αγάθης, είχε φέρει τό αποτέλεσμα της. "Η κοπέλλα έπλήρωσε, πήρε τό μπουκετάκι της και μπήκε στό νοσοκομείο.

Δέν ήταν ή πρώτη φορά που ή μικρή μοδιστρούλα άγόραζε λουλουδια από την γρηά άνθοπώλιδα. Κάθε μέρα, την ίδια περίπου ώρα, πριν μη στο νοσοκομείο να έπισκεφθί μιά μικρή της φιλενάδα, άγόραζε με τις οικονομίες της λίγα λουλουδια και της τά πήγαινε...

— Είπε άρρωστη καμιά συγγενισιά σου ; την είχε ρωτήσει μιά μέρα ή άνθοπώλις.

— "Οχι άποκοιήθη ή μικρούλα. Πρόκειται για κάποια φιλενάδα μου... Μά είμαστε σάν αδερφές...

"Η γρηά πωλήτρια κούνησε τό κεφάλι.

— "Ε, τί να γίνη... Δουλεύετε να βγάλετε και σεις τό ψομί σας... Πέστε «περασιτικά» στή φίλη σας, και νά... δώστε της δυο βιολέττες παραπάνω από μέρος μου.

Σιγά-σιγά έτσι, οι δυο γυναίκες, ή γρηά άνθοπώλις και ή μοδιστρούλα διηγήθηκε όλη την ιστορία της φίλης της στην γρηά άνθοπώλιδα.

Την λέγαν Ζωζέττα. Έργαζόντουσαν στό ίδιο μαγαζί. Έκει είχαν πρωτογνωριστεί πρό ενός περίπου χρόνου. Είχαν συνδεθεί με ξεχωριστή φιλία, είχαν πιώσει δαμάτιο μαζί. Περάσαν έτσι τέσσερες μήνες όλο γέλοια και χαρά... Μιά μέρα όμως ή φίλη της ή Ζωζέττα κρύωσε. "Ο γιατρός στην αρχή είπε πως δέν ήταν τίποτε.

— Λίγη άνάπαυση άρκει, είπε στις δυο κοπέλλες. Καλό φαί, ύπνος άρκετός κι' όλα θά περάσουν...

"Ανάπαυση και καλό φαί... Μπορούσε όμως να άκολουθήσει αυτές τις οδηγίες ένα φτωχοκόριτσι σάν αυτή, που ήταν άναγκαζομένη να δουλεύη για να βγάξη τό ψομί της ;

"Έτσι ή κατάσταση της φίλης της, μέρα με την ημέρα χειροτέρευε. Σε λίγο καιρό παρουσιάσθηκαν και αιμοπτύσεις. "Ο βήχας δέν άρνευε πιά την άρρωστη να ήσυχάζη. Είχε άδυνατίσει, ή άμοιρη, είχε μείνει ή μισή. Κι' άναγκάσθηκε μιά μέρα να δεχθί να την πάν στο νοσοκομείο...

"Η κυρά—'Αγάθη άκουε με συγκίνησι την διήγησι αυτή. Προσαβούσε να παρηγορήσει την μοδιστρούλα.

— "Ε, παιδί μου... Νάξερεις πόσα τέτοια γίνονται στό Παρίσι... Μά δε μου λές... "Η μικρή αυτή, ή Ζωζέττα, δέν έχει κανένα συγγενή ; Δέν σουκαμε ποτέ λόγο για την οικογένειά της ;

— Ποτέ. Ξέρω μόνο πως κάποτε έφυγε κρυφά από τό σπίτι της. Γιατί όμως ; Για ποιά λόγο ; Αυτό δέν τό ξέρω...

— Πόσων χρονών είνε ;

— Τόν 'Ιούλιο κλείνει τά είκοσι.

— Δέ νομίζεις όστόσο, πως θάπρεπε να ψάξη κανένας να βρη τους γονείς της ; Κάπου θάβρισόκατε ό πατέρας της, ή μάνα της... Θάπρεπε να τό μάθουν πως τό παιδί τους πεθαίνει έτσι, μόνο κι' έρημο, στό νοσοκομείο. Και... να την λέν άραγε στ' αληθινά «Ζωζέττα» ;

— Δέν τό πιστεύω κι' έγώ... "Α... για στάσουν... Ναι, βέβαια... Τόνομά της τό πραγματικό είνε Μαγδαληνή. Θυμάμαι που μουλεγε κάποτε πως σάν ήταν μικρή τήνε φώναζαν «ή Μαγδαληνή ή Χρυσομαλούσα !...»

— "Α ! "Όστε είνε ξανθή ; ρώτησε ή κυρά—'Αγάθη, ένω ένα δάχρυ κυλούσε άπ' τό μάτια της.

— "Έχεις καλή καρδιά, κυρά—'Αγάθη.

— "Ε, όχι περισσότερο άπ' τόν άλλον κόσμο. Μά την λυποΐμαι τόσο την μικρούλ' αυτή τώρα που μου διηγήθηκε την ιστορία της... Κι' ύστερα είν' και τάλλο... Είχα και γώ μιά κόρη, που θάταν σήμερα στην ηλικία της. Μά πεθάνε, πάει καιρός τώρα...

***

"Η κατάσταση της άρρωστης δυο πήγαινε και χειροτέρευε. Οι γιατροί ήταν πιά άπελπισμένοι.

"Η Λουκία—έτσι όνομαζόταν ή φίλη της—ή μοδιστρούλα που την έπισκέπτονταν είχε σκεφθί πολλές φορές να βρη τους γονείς

της Ζωζέττας και να τους ειδοποιήσε σε τι κατάσταση βρισόταν ή κόρη τους !

"Η άρρωστη όμως, κάθε φορά που γινόταν λόγος γι' αυτό τό ζήτημα, άλλαζε κορμίνα.

— "Αν ήμουν έτοιμοθάνατη, έλεγε, όταν ή Λουκία την «παραφροτωνόταν», τότε ίσως θά σά'ουγα. Μά νοιώθω πως είμαι καλύτερα, πως σε λίγο θά γιαιτρεφτώ...

Μιά Κυριακή, όταν πήγε ή φιλεναδίτσα της να της κάμη την καθημερινή της έπίσκεψη, την έπηρε κοντά της, κι' άρχισε να της λέη με χαμηλή, βραχνή, φωνή :

— "Ακουσε... Θά σου πώ ένα μυστικό... Ξέρεις γιατί έφυγα άπ' τό σπίτι μου ;... Νά... Γιατί ή μητέρα μου δε μ' αγαπούσε πιά... Αυτός ήταν ό λόγος... Κι' όμως έγώ την αγαπούσα τόσο... "Ο πατέρας είχε πεθάνει... "Η μητέρα ξαναπαντρεύθηκε, μ' έναν έλεεινό. Γύριζε κάθε βράδυ μεθυσμένος και την έδεχνε... Και κατοπίν, μ' έδεχνε και μένα... "Ε, δέν μπορούσα να βαστάξω πιά τέτοια ζωή... Γι' αυτό άπεφάσισα κι' έφυγα... "Αν μ' αγαπούσε ή μητέρα μου θά έψαχνε και θά μ' εύρισκε... Μά ουτε ένδιαφέρθηκε τί άπέγνια... Καθόταν, στή συνοικία Μπαινιό... Στην όδον Λεμεριέ, τότε... Τώρα όμως ίσως νάλλαξε σπίτι... Τό περιεργο είνε πως δέν έτυχε να τή συναντήσω ποτέ, με τό χαροτάκι των λουλουδιών της...

— Τών λουλουδιών της είπες ;

— Ναι, γιατί ;

— Τίποτα... Δέν μου λές όμως αν την ξαναβρισκαμε την μητέρα σου ;

— "Αν την ξαναβρισκαμε !... "Α !... Θά μουκαμε τόσο καλό, αυτό... "Οχι όμως έδω, δέν θάθελα να την δώ έδω... Σάν γιαιτρευτώ, θά γυρίσω μόνη μου σπίτι, να την ιδώ... Την ώρα που θά λείπη ό άντρας της...

***

Τό ίδιο βράδυ, ή Λουκία, βγαίνοντας άπ' τό νοσοκομείο συνάντησε τη γρηά άνθοπώλιδα και της διηγήθηκε δυο της είπε ή Ζωζέττα.

"Η κυρά 'Αγάθη δέν δάκρυσε όπως συνήθιζε τις άλλες φορές που τύχαινε να της μιλήσει για την φτωχιά τη Ζωζέττα. "Αρχισε να κλαίη, τώρα να κλαίη με λυγμούς.

— Τό φτωχό μου τό χορτάει ! έλεγε. Τη φτωχιά μου τη Μαγδαληνούλα μου !... Αυτή είνε. Θέλω να την δώ. Θά τρέξω στό νοσοκομείο κι' άς μη θέλει... Δέν είνε δυνατό να μίν ξαναδώ τό χορτάσι μου... Θάτανε τρομερό... Ναι, ναι, το καταλαβίνω, αν παρουσιαστώ, έτσι ξαφνικά, μπορεί να τό σκοτώσω, τό παιδί μου, άπ' τη συγκίνηση... Μά έσύ, δεσποινίς Λουκία μου, μπορείς να την προετοιμάσεις σιγά-σιγά... Πές της πως βήχες τη φτωχιά τη μάνα της, και πως θέλει να τρέξη να την αγαλιόση... Πές της πως είμαι χήρα τώρα... Δέν είνε όμως άλήθεια αυτό. "Έφυγε ό παλιάνθρωπος άπό μου κατέστρεψε τη ζωή μου... Μά είνε ένα άγιο ψέμμα αυτό που θά της πής... Θά της τά πής

όλα αυτά, δεσποινίς Λουκία μου... Μου τό υπόσχεσαι ; Μαγδαληνούλα μου ! Φτωχό μου χορτάσι...

Σου υπόσχομαι, κυρά 'Αγάθη, να της τά πώ όλο, όπως μου τά είπες, σάν την ξαναδώ. Θά ξαναρώ αύριο. Θά πάρω άδεια, τάπογεμα, άπ' τό μαγαζί... "Η διευθύντρια, είμαι βέβαιη θά μάφήσει...

***

"Όταν ή Ζωζέττα άντίκρισε την άλλη μέρα τάπόγεμα τη φίλη της, δε μπόρεσε να κρύψη την έκπληξή της.

— Δέν πήγες στό μαγαζί σήμερα ;

— Είχα πονοκέφαλο... Πήρα άδεια και νάμαι...

"Αντί του συνειθισμένου φτωχικού μπουκετού ή Λουκία της είχε φέρει αυτό τό άπόγευμα ένα τεράστιο μάτσο τριαντάφυλλα.

— Είδες τί όμορφα ποι είνε... της είπες. Δέν φαντάζεσαι όμως ποιός στά στέλνει...

— "Η μητέρα ! "Η μητέρα μου ! φώναξε ή Ζωζέττα. Την ξαναβήκαμε λοιπόν ;... "Ελα, πές μου... Πόσο θά χαρώ που θά την ξαναϊδώ... "Αφού όμως γιαιτρευτώ, πρώτα... "Οχι σήμερα... "Α ! Τώρα νοιώθω καλύτερα τόν έαυτό μου... Φαντάσου, τί ζώα είν' αυτοί οι γιατροί ! Χτές τό βράδυ μ' εύρισκαν, λείε, έτοιμοθάνατη !... Περισμένην από ώρα σε ώρα να πεθάνω. Μου φέραν και τόν παπιά και μετάλλαβα... Από κείνη την στιγμή όμως νοιώθω τόσο καλύτερα τόν έαυτό μου. Δόξα σοι ό Θεός !... Αύριο...

Μιλώντας, ή Ζωζέττα είχαν άνασκαφή λίγο στό κρεβάτι της. "Έξαφνα έπεσε, κατάκλιμη, χάνοντας τις αισθήσεις της. Μιά νοσοκόμα περνούσε κείνη την ώρα.

— Δυποθύμησε !... φώναξε ή Λουκία.

"Η νοσοκόμα πήγε κοντά στην άρρωστη, και κούνησε τό κεφάλι

— Κυρά—'Αγάθη τρέξε !... Πηδαινε !...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MORIS SAMBANI

ΤΟ ΦΕΙΔΙ

Ο άγγλος αξιωματικός Ριχάρδος Κενσών, αφού γέρασε και άποστρατεύτηκε πιά, άνοιξε στις Ίνδιες κάποιο μικρό έμπορικό πρακτορείο που τό διατηρούσε καλά χάρις στις πολλές γνωριμιές του και στην ίσχυρή του θέληση. Είχε φέρει μαζί του από την Άγγλία (δέν ξερω για ποιόν λόγο) και τόν συνονόματον άνηπιό του, ένα παιδι ηλικίας 25 έτων, άξιο, γερό, μά λιγάκι πεισματάκιο... Τόν λέγαν κι' αυτόν Ριχάρδον Κενσών.

Ο θεός κι' ο άνηπιός δέν είχαν φυσικά τόν ίδιο χαρακτήρα και γι' αυτό πολλές φορές ή γνώμες τους ήταν αντίθετες, κι' άκολουθούσαν μικροί καυγάδες και θυμοί.

Ο καιρός ώστόσο περνούσε έτσι ως ότου ο μικρός Ριχάρδος δήλωσε στον θεό του την έπιθυμία να πανρευτή...

Είχε γνωρίσει την κόρη κάποιου γείτονά των και από την πρώτη του ματιά πού της έρωξε την άγάπησε. Τά πράγματα θά πέρνανε καλό τέλος, αν βρισκόταν σέ φιλικές σχέσεις ο συνταγματάρχης με τό γείτονά του. Μά οι δύο γείτονες από καιρό είχαν κάποια διαφορά στην όποία ο Κένσων λόγω τού σοβαρού τού χαρακτήρου έδινε μεγάλη σημασία, μεγαλύτερη άπ' ότι έφραπε.

Κι' γι' αυτό όταν έμαθε την άπόφαση τού άνηπιού του φρόντισε με κάθε τρόπο να τόν έμποδίσω και τήν πράγματα τού κεφαλιού του, λέγοντός του, ότι θά τόν άποκληρώσω.

Ο καινένος ο Ριχάρδος ήξερε πώς ή κόρη τόν άγαπά μά ήξερε κι' άκόμα πώς ο πατέρας της (όπως κάθε πατέρας) θά προτιμούσε να άποκαταστήσει τό παιδι του μ' έναν άνθρωπο πού θά ήταν τουλάχιστον οικονομικά ανεξάρτητος. Αυτός όμως αν τόν άποκληρώανε ο θεός του δέν θά είχε καμιά οικονομική ανεξαρτησία.

Γι' αυτό, ή μικρές συγκρούσεις με τό θεό του, άρχισαν να πέρνονε σοβαρότερο χαρακτήρα κι' ο Ριχάρδος άρχισε να αισθάνεται ένα μεγάλο μίσος κατά τού θείου του. Άπ' τή μεγάλη του στενοχωρία δέν πήγαινε στο πρακτορείο. Δέν νοιαζόνταν για τίποτε. Έκανε ταξείδια αναψυχής στά περιχώρα.

Ο συνταγματάρχης βλέποντας, ότι τό κακό προχωρούσε, άπεφάσισε να τού δώση μιάν ευνοϊκή και για τούς δύο λύση. Χωρίς λοιπόν να είδοποίηση τόν άνηπιό του πήρε τρεις άνθρωπους του και ξεκίνησε για τό σπίτι τού γείτονά του. Ο άνηπιός του έμαθε τό πράγμα αυτό, από κάποιον ύπηρέτη, κι' ο θυμός του ήταν τόσο μεγάλος πού δέν μπόρεσε ούτε να κοιμηθή ούτε να φάη. Φανταζόταν ότι ο θεός του είχε πάει για να βρίση τό γείτονά του.

Η αυγή τόν βρήκε στο σταύλο, πού πήγε να έτοιμάσει τό άλογο του για να προιάσει και να έμποδίσω τό θεό του.

Καθώς όμως έτοιμάζε τό άλογο του, είδε κάτι πού τόν έκανε να φρίξη... Ένα φειδι, ένα μεγάλο σταχτι φειδι τών Ίνδιων, ανέβαινε στη σκάλα τού σπιτιού.

Η πρώτη του σκέψη ήταν να τό σκοτώση. Μά ύστερα σκέφτηκε λιγάκι, και σαν να μετάνιωσε άρχισε χαμογελώντας να βλέπη διάφορους τās κινήσεις τού έρπετου. Τό φειδι σαν έφτασε στο κάτωφλι τής σκάλας, μπήκε σ' ένα μισάνοιχτο δωμάτιο, στο δωμάτιο τού θείου του.

Άκίνητος στον τόπο του και ώχρος ο νέος παρατηρούσε τό σταχτι σώμα τού φειδιού πού έμπαινε άπ' τή μισανοιγμένη πόρτα. Δυό δευτερόλεπτα πέρασαν. Τότε ο Ριχάρδος ανέβηκε γρήγορα τις σκαλίτσες και έπληρωσε τήν πόρτα.

— Κυρά-Άγάθη τρέξε !... Πεθαίνει !... —

Μές στο κατάλευκο, μεγάλο κρεβάτι, τό μικρό σωματάκι τής Ζωζέττας πάνει έλαχιστο χάρο... Τά άλικα τριαντάφυλλα πού τήν σκεπάζουν ξεχύνουν άφθονη ευωδιά.

Στή γωνιά, ή κυρά-Άγάθη κλαίει με λυγμούς. Η νοσοκόμα, χωρίς να καταλαβαίνει, την άκούει να ψιθυρίζει μέσ στους λυγμούς της :

— Μαγαληνοβλα μου !... Κοριτσάκι μου !... Και σά συλλογίζομαι πώς δέν πρόφτασα παρά μόνο να σ' άνθοστολίσω για τελευταία φορά !... —

— Έχουμε τίποτε νέο, στην αίθουσα ; ρώτησε την νοσοκόμα ο έφημερεύων πού μπήκε στο δωμάτιο αυτή τή στιγμή.

— Ναί... Τό 17 άπεβίωσε !... —

A. Πάβι

σκάλες κι' έκλεισε τήν πόρτα τής κάμαρης τού θείου του, κλείνοντας μέσα και τό φειδι.

Η ήμέρα πέρασε... Τό βράδυ όταν κοιμήθηκαν όλοι στην έπαυλη ο νέος πήγε στο δωμάτιό του και στή φοβερή του ψυχολογική κατάσταση έπεσε ντυμένος στο κρεβάτι. Ο ήλιος φώτιζε σαν ξύπνησε..

Μιά στιγμή ξεχνώντας όλα τά γεγονότα έμεινε ξεπλωμένος προσπαθώντας να ξαναφέρει στο νού του τις μισοσβυσμένες σκέψεις του. Λίγο λίγο θυμήθηκε, και μ' άποτρόπαιες φωνές άρχισε να κλαίη...

— Θεέ μου, θεέ μου... Τό φειδι... ο θεός μου... θά τόν έπνιξε τό φειδι... —

Μ' ένα πύδημα βρέθηκε όρθός, έμπρός στο κρεβάτι, κι' όπως ήταν ντυμένος ώρμησε έξω. Άλλά τή στιγμή εκείνη μιά πατρική φωνή τόν κράτησε στον τόπο του.

— Ριχάρδε παιδι μου, κοιμάσαι άκόμα... —

Ήταν ο θεός του...

Ο νέος άπορώντας τόν κτύπηξε ξαφνιασμένος. "Άξαφνα μη κρατώντας πιά τή χαρά του, ώρμησεν άσυγκράτητος και με κλάμματα κρεμάστηκε στο λαμό τού θείου του.

Μέ δυσκολία ο γέρος μπόρεσε να ξεφύγη άπ' τ' άγκαλιάσματά του...

— Παληόπαιδο, τού είπε, με φιλάς χωρίς να ιδής τό αποτέλεσμα. Αν τό μάθης τί θά κάμης ;... —

— Άς μάθω ότι θέλει... δέ με νοιάζει... —

— Έλα κατεργαράκο... φίλησέ με τώρα... Η Νέλλη σου... ή γλυκειά σου Νέλλη θά γίνη γ υ ν α ι κ α σ ο υ. Έ λοιπόν είσαι εύχαριστήμένος ; Μη νομίζεις πώς έγώ κάνω φανερά τις δουλειές μου... Τήν έφερα εδώ. Έλα να τήν ιδής... —

Και με πατρική ύπερηφάνεια για τό κατώφλιό του ο γέρος, έδειξε τό δωμάτιο στο όποιο τό περασμένο άπόγευμα ο νέος είχε κλείσει τό φειδι...

Ο νέος έβγαλε μιά κραυγή τρομαχτική. Παρ' όλογο να πέρη κάτω...

Η Νέλλη του... ή γλυκειά του Νέλλη ήταν εκεί !

Ή τ' ύφοβερός θάνατος... Θά τήν είχε πνίξει τό φειδι...

Μά να άνοιξε ή πόρτα και σά θεία άχτίδα πρόβαλε ή Νέλλη, ή μνηστή του άπ' τό τραγικό δωμάτιο.

Τό χτύπημα τής εύτυχίας ήταν φοβερό... Ο νέος εύχαριστημένος άπ' τό γλυκό τέλος τών βασάνων έπεσαν άναίσθητος...

Πώς ή Νέλλη γλύτωσεν άπ' τό φειδι ; Εύκολα μπορεί να τό έννοήση κανείς εάν σκεφθί τή γρηγοράδα με τήν όποία ενεργούσε ο Κενσών...

Τό άνοιχτό παραθύρι τού δωματίου ήτο ο δρόμος άπ' όπου έφυγε τό φοβερό έρπετο.

Έπειτα από όχτώ μέρες έγιναν οι γάμοι τού ταιριαστού ζευγαριού.

Ο θεός Ριχάρδος έκλαιγε από τή συγκίνησή του. Μετάφρ. Μιχ. Ράπτη

Πρόβαλλε ή Νέλλη με τό θεό του.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

Κάποιος Γάλλος είπε, ότι τήν μουσική τήν γράφουν οι Ίταλοί, τήν μελετούν οι Γερμανοί, τήν δημοσιεύουν οι Γάλλοι και τήν... πληρώνουν οι Άγγλοι !...

***

Αν υποθέσουμε είπε κάποιος Γάλλος χρονικογράφος, ότι μιά άδιάκριτη μυίγα πέσει σ' ένα ποτήρι μύρα, εκείνος πού θά πιη αυτό τό ποτήρι, αν είχε Άγγλος θά πετάξη και τή μύρα και τό ποτήρι. Αν είχε Γάλλος θά ζητήση να τού φέρουν άλλο ποτήρι μύρα. Αν είχε Γερμανός θά βγάλη τήν μυίγα και θά πιη τή μύρα του. Αν είχε Ίταλός θά πιάση τή μυίγα με τό χέρι του, θά βρσίη δυό τρεις φορές τό άδιάκριτο αυτό έντομο και άφου τό πετάξει θά πιη ήσυχά τή μύρα του.

Αν είχε Ρώσος θά πιη και τή μύρα και τή μυίγα !... Τέλος αν είχε Έλληνα ή θά πιη κι' αυτός τή μυίγα ή θά διαπράξη... φόνον !...